

достойна нито за годинитѣ му, нито за благоразумната прѣдпазливостъ на отличния полководецъ. Но той не заслужвалъ горчивитѣ упрѣци на Полибия въ невѣжество. Той дѣйствително постъпилъ крайно непрѣдпазливо, като отишълъ лично да разглѣда мѣстността, намѣсто да испрати друго съ единъ отрядъ, но той не направилъ нищо, което би могло да изложи на опасностъ цѣлата му армия, и смъртъта му била голѣма загуба за римлянитѣ. А плана на дѣйствиата му и тѣзи на Криспина прѣзъ тѣзи година, обясненъ по горѣ, заслужва всѣко одобрение и, безъ скръбния случай при Банция, резултатитѣ му би били, безъ съмнѣние, твърдѣ згодни за римлянитѣ. Колкото се касае до Аннибала, то и неговитѣ дѣствия прѣзъ тѣзи година сж напълно достойни за такъвъ великъ полководецъ. Лишенъ отъ възможностъ да влиза въ откритъ бой съ по силния на брой неприятеля, той замѣнилъ силата съ хитростта и, отлично ползующъ се отъ мѣстността, два пжти нанесълъ на неприятеля частни поражения, отъ които послѣднето при Банция, по силното си нравствено влияние, почти се равнявало на побѣда.

Послѣ тѣзи случка, Криспинъ прѣмѣстилъ лагеритѣ на армиятъ на друго мѣсто и както той, тѣй и Аннибалъ, се ограничили само съ взаимно наблюдение. Но Криспинъ, страхувайки се, че Аннибалъ, който ималъ на расположение прѣстена на убития Марцеллъ, може да го употреби съ нѣкоя хитростъ, веднага прѣдупрѣдилъ близкитѣ градове за опасността, на която тѣ можали да бждатъ изложени. Дѣйствително, Аннибалъ вече писалъ отъ името на Марцелла до жителитѣ на Салапия, да се приготвятъ да приематъ римската армия. Жителитѣ на Салапия,

прѣдупрѣдени отъ Криспина, удвоили стражитѣ при вратитѣ и на стѣнитѣ и турили отборни войски отъ гарнизона при вратитѣ, отъ които неприятеля трѣбвало да влѣзе. Около 4-та стража прѣзъ ноцта (3 часа сутринята) Аннибалъ дошълъ до вратитѣ, имайки на чело римскитѣ бѣглеци. Но стражата при вратитѣ вдигнала вратната рашетка на височина само на единъ човѣшки ръстъ, пуснала около 600 бѣглеци и, като спуснала рашетката, избила ги всичкитѣ, а останалитѣ отбѣснала отъ върха на стѣнитѣ. И тѣй Аннибалъ не сполучилъ да вземе Салапия чрѣзъ хитростъ и отишълъ на помощъ на Локра, обсадена отъ Цинций. Съ приближението му, Махонъ, който началствувалъ въ Локра, направилъ силна вилазка. Римскитѣ войски се отбраивали упорито, но атакувани въ тила отъ нумидийцитѣ, оставили обсаднитѣ си машини и бързо сѣднали на корабитѣ си.

А Криспинъ, като се научилъ, че Аннибалъ се намира въ Бруттий, заповѣдалъ на Марцелла младшии да отведе армията на баща си къмъ Венузия, а той съ своята трѣналъ къмъ Капуа, като испросилъ отъ сената да обезпечи Тарентъ, а нему да испрати нѣкои разумни хора, за съвѣщание, понеже лично, по причина на ранитѣ си, не можалъ да отиде въ Римъ. Сената възложилъ на младия Фабий да вземе началството надъ армията на Марцелла, при Криспина испратилъ трима сенатори и взелъ мѣрки за обезпечението на Тарентъ и съюзнитѣ градове. Прочее, съ исклучение на описанитѣ по горѣ събития, никакви особенни военни дѣствия въ южна Италия прѣзъ тѣзи година нѣмало и положението на двѣтъ страни въ нея може да се нарѣче военно бездѣйствие, което въ туй време взело все по често да се повтара.